

Bir Varmış Bir Yokmuş

– İbrahim Kilik · 15 Mart 2010

Sahi, başlık bir masal giriş cümlesiydi değil mi? Binlerce yıldır, milyonlarca kez tekrarlanan ve her defasında ilgiyle ,zevkle dinlenen masalların girizgâhı.

Çocukluk hayallerimizin sınırlarını zorlayan; inler ,cinler, devler ,periler, prensler, prensesler, daha neler neler...

Hangimiz, annelerimizin masallarıyla uykuya dalıp da rüyalar görmedik. Yahut, gözlerimizi şöyle bir kapatıp da hayal etsek , ninemizi bembeyaz baş örtüsüyle ve elinde "doksan dokuzluğuyla" hayal meyal görmeyiz hâlâ.

Ama, ben bugün size cinsiz,perisiz kahramanı bizzat kendimiz olan bir öykü anlatmak istiyorum. Bazen kısa, bazen uzun metrajlı olan hayat filminin öyküsü .

İlk çığıltıktan son nefese kadar olan bir öykü. Ondan sonrasını anlatamam. Ondan sonrasını bir Allah bilir, birde öteye avdet eden.

Hani, merhum Hoca Nasrettin "eşikten sonrası gurbet" demiş ya. Sanırım, insanoğlunun ilk dünyayı teşrif edişindeki ağlaması da gurbet yolculuğuna merhaba mahiyetinde...

Dünyaya gelir gelmez, beşaret ve esaret ve dahi hasret faslı başlar. Sen ağlarken, henüz tanımadıkların ; ama gün geçtikçe tanıyacakların mutluluk kanatları takarlar gönüllerine...

Şöyle biraz ele geldiğinde kucaktan kucağa alınıp sevilirsin. Akıka kurbanları kesilir şükür makamına. Senin hiçbir şeyden haberin olmaz. Kaşın birine benzetilir, gözün birine. Oysa sen kendine benzersin her şeyinle.

Günler böyle geçip giderken, en çok annenin göğsünde ve kollarında güvende hissedersin kendini. Ne kadar da sevimlisindir, yumuk yumuk ellerinle.

Devran sürer emeklemen olay olur, oturman olay. Sonra defalarca tekrarlanır ,söylediğin ilk hece, ilk kelime... Kimse toz kondurmaz, üstüne hep kol kanat gerilir,her tavrın sevilir.

Derken ilkokul çağı,ilk ayrılık bin bir telaş, bin bir sevinçle götürülüşün okula... İlk hüzün damlası o zaman düşer ayrılığa dair. Çaresiz bırakırsın hayatın akışına kendini. Annen , baban biraz okul koridorlarında , biraz da okul bahçesinde bekler, sonra ya eve döner ya işine. Hayatında ikinci gurbet faslı başlar... Ama, her geçen gün değişir duyguların. Önce ilk günkü sıra arkadaşınla kaynaşırsın, sonra

okul hayatın boyunca en sıkı fıkı olacağın, fıtratına en yakın arkadaşını bulursun. Öğretmenini anne baba bilirsin. Gurbet yerini sıcak bir sılıya bırakır. Hayata tutunma deneyimin biraz daha artar, çocuk dünyanda . Farkında olmasan da hâlâ gurbettesindir oysa...

Hayatının en güzel çağlarıdır tahsil dönemi. Aşına olduğun suretler çoğalır gönül defterinde. İlköğretim ,lise ,üniversite .Lisan öğrenme telaşı. Duruma göre yüksek lisans, doktora, akademik kariyer. Bir iş bulma ,işsiz geçen günler vs. Bu vesaireler uzadıkça uzar...

Kader çizginde olanlar bırakmaz asla seni. En güzeli kaderinizde olanın hakkınızda hayırlı kılınmasını dilemek. Bir tevekkül zarfına bürünmek...

Evet, biz kullara düşen çalışıp didinmek ;ama ayarınca miyarınca. Hırs ve tamaha yer vermemek önemli olan. Sonra sevgililer sevgilisi de "ifrattan ve tefritten sakınınız." diye buyurmuyor mu? " İşlerinizde aşırılıktan kaçınınız, orta yolu seçiniz seçin" demiyor mu?

Merhum Necip Fazıl'ın insanoğlunun öyküsünü çok çarpıcı biçimde ifade eden bir dörtlüğü var.

" Evler döşemektir bendeki tasa .

Yaptım ettim nöbet mezara geldi.

Yeter bana üç beş arşın bez olsa.

Beklenmedik mallar pazara geldi."

N.F.K

Mü'min dünya ile ilgi kurarken bu bilinçte olmalı. O vakit biraz daha ölçülü, biraz daha hassas olabilir ancak. Yoksa, kaptırırsan kendini dünya galesine. Ayağın bir kayarsa kaygan zeminde. Bir daha toparlayamazsın maazallah.

Bir hırsın peşine takılıp gidersen, hem değerlerini kaybedersin, hem öte dünyayı. dönüşü de yoktur. Orada, pişmanlık tedavülden kalkmıştır...

Düşünürsek, üzerimizdeki her şey emanet. Alıp verdiğimiz nefes dahil, bizim sandığımız cümle nimet emanet. Günü gelince teslim edeceğimiz asıl emaneti. Diğerlerini de geride bırakıp gideceğiz.

Ardından hayır dua ile anılabilenlere, zigzagsız yaşayabilenlere hayatı ne mutlu.

Ama, bencileyin çarıklı erkanın işi zor. Rahman ve rahim olanın, rahmet kapısını edeple adapla çalamadım ki. İnceliği bilemedim hiç. Kaba hatlarda, kabahat işleyerek idamei hayat eyledim. Şükürün kıyısını teğet geçtim hep. Tövbem nasuh tövbesi olmadı. Şükür ki tövbe kapısı hep açık . Tek ele alıncak yanıma ümit kesmedim. Ey Allah'ın has kulları bana da dua edin!

Konuyu biraz dağıttım galiba; ama toparlıyorum. Teslim-i ruh ettikten sonra, cümle geride bıraktıklarımızın, uğruna ne kıvrıma ne numara çekme zahmetine katlandıklarımızın, paranın, mevkinin, makamın ötede hiçbir ehemmiyeti olmadığını anlayacağız.

Ve göreceğiz ki onca hırs, onca tamah, dünya nimetleri için uykusuz kalınan geceler; kardeş kavgaları zulümler ,işkenceler cümlesi ,iki tekerleme bir mişli geçmiş zaman hikâyesi. Bir varmış, bir yokmuş. İşte asıl gerçek.

Ankara,15.03.2010